

Bu ömrün əzəldən bəllidi rəngi, Qaradan başlayıb qaraya qədər.

ÇATINCA

Bir ömrə dəyərdi tək səni sevmək,
Sevərdim imana, dinə çatınca.
Uzaqdan baxanda mələksən-mələk,
Misraya dönürsən mənə çatınca.

O dünya varındır, bu dünya yoxum,
Yanında nə qardaş, nə bacı, qohum
Bəlkə harayını eşidər ruhum,
Halımı sorarsan yenə, çatınca.

Birdən sən gəlincə çiçəklər solar,
Barı, son anımda ləngimə, nolar
Onsuz da mələklər aparmış olar,
Sən gəlib mən adda qəmə çatınca.

YAZMIŞAM

Bu mənəm, bir düşün, sınama yüz yol,
Sən məni gətirdin dinə, yazmışam.
Taledən yoluma çıxdığın günü,
Qismətə yazılın günə yazmışam.

Bu eşqin vüsəli olamı, bilməm,
Yolsuzmu çıxmışq yolamı, bilməm.
Sən nəsən, sevgimi, bələmi, bilməm
Yazmaram demişəm, yenə yazmışam.

Söznən yaratmışam dövlət, varımı,
Sevdim səndən gələn intizarımı.
Bütün ömrə boyu yazdıqlarımı,
Elə bilirom ki, sənə yazmışam.

TƏRƏFİMDƏ

Günəşimi nur salır dörd bir yanına,
Yox... Yox... Üzün gülür hər tərəfimdə.
Gəndən boylanıram Tanrı payına,
Nə olsun dayanıb yer tərəfimdə

Birimiz divanə, birimiz dəli,
İndi bizim üçün hər şey təsəlli.
Aşikar olanım ellərə bəlli,
Pünhan nağılımsan sərr tərəfimdə.

Səssiz harayımı indi kim duya,
Budurmu dediyin əlçatmaz röya
Görürsən, bir yanda bu boyda dünya,
Təkcə sən durubsan bir tərəfimdə.

PÜNHAN

Nə yazdırın, İlahi, elə düşməsin,
Mələkdi, məleyin dile düşməsin.
Saxla ürəyimdə, hələ düşməsin,
Aparım məzara adını pünhan

Sevgindən yaranıb bəşər dediyin,
Bəlkə də halaldı bu şər dediyin.
İlahi, budurmu məhəşər dediyin,
Sinəmə çəkirəm odunu pünhan.

Bir azca su cilə, bir azca dən ver,
İstəsən sevinc ver, istəsən qəm ver.
İki divanəyə iznini sən ver,
Saxlarıq bu eşqin dadını pünhan.

Üzünü solduran çekdiyi qəməmi,
Tərsinə getdiyim yolu... Dönəməmi
Aşikar ömürdə, Yarəb, mənəməmi,
Ya da göndərdiyin odumu pünhan.

TƏK ÖZÜM OLSAYDIM, NƏ VARIYDI Kİ...

Bu şirin bəlanın iki canı var,
Tək özüm olsaydım, nə variydi ki...
“O” adda, “mən” adda bir həyanı var,
Tək özüm olsaydım, nə variydi ki...

Bir yoluñ üstündə bu alov, o nəm,
Bəlkə də taleyin qarğışı mənəm.
Yaxşı düşünmeyin məni, cəhənnəm,
Tək özüm olsaydım, nə variydi ki...

Yaşanmaz sevgidir - uludan-ulu,
Nə olsun, həsrətdən düşübdür yolu.
Bir körpə mələk var, ölüm arzulu,
Tək özüm olsaydım, nə variydi ki...

Ömrü hara çəkə, hara çəkməyə
Taleyin üstündən qara çəkməyə.
Hazırkı özünü dara çəkməyə,
Tək özüm olsaydım, nə variydi ki...

Birlükde çəkirik şirin bələni,
Bızsız yazılınan yoxdur yalani.
Kimse ovudammaz mənsiz qalanı,
Tək özüm olsaydım, nə variydi ki...

BOYUNCA

Çox şey istəmədim, Tanrı adından,
Tək səni istədim qədər boyunca.
Gecənin zülməti yaxır adamı,
Elə hər açılan səhər boyunca.

Mələksən, imansan, pirsən, bilirsən,
Mənə möcüzəsən, sirsən, bilirsən.
Səni yazdığını bir sən bilirsən,
Sevinc axtarıram kədər boyunca.

Dondurub ruhumu, donu görünmür,
Dərdin biri üzdə, onu görünmür.
Eşqə aşınayıq sonu görünmür,
Sonsuzluq gəzirəm səfər boyunca.

Bu ömrü bu eşqin yolunda sərem,
Ağrıdan usanmaz, dərddən küsmərem.
Göydə quşlara da nəmər verərem,
Adını gətirən xəbər boyunca.

AXI

Pərişan sevgidir, dərdi ölümsüz,
Yetər bir ürəyə bütöv, bölümsüz.
Necə yaşayaram mən bu zülümsüz,
Öldürə-öldürə yaşadır, axı.

Qalan günlərimi həsrət dərdimi
Dərdiyə sevirəm, olsun dərdi min.
Bir üzü torpağa baxan dərdimin,
Bir üzü dikələn daşadır, axı.

Könüllər oxşayan bircə sətri yox.
Burda arılıq var, vüsəl xətri yox.
Bahar sevgisinin bahar ətri yox,
İndi yollarımız qışadır, axı

Bu boyda dünyaya tək bizmi yükük, -
Bir qərib taleynən, bir boynubükük.
Eybi yox, bu üzdə ayrı düşmüşük,
O üzdə yerimiz qoşadır, axı.

QƏDƏR

Hər şey gözəliydi, nə variydisa,
Köksümə vurdugu yaraya qədər.
Bu ömrün əzəldən bəllidi rəngi,
Qaradan başlayıb qaraya qədər.

Tanım, bu sevgidir, rəhm eylə bir az,
Bir addım ataqmı, olmaz ki, olmaz...
Vermisən dərdini, dərmanını yaz,
Qalmaçı tapılan çaraya qədər.

İnsanlar, olanı danımmı, - sordum,
O qədər çəkdim ki, həsrəti yordum.
Ürək deyilənin qəsdinə durdun,
Qalmadı bütövdən-paraya qədər.

Bir dəli sevgiyə bu dünya darsa
Haqqı var, köksümü-könlümü yarsa,
Allah ümidiñ qalsın, nə varsa,
Qoy getsin, gedəcək haraya qədər.

KÖNÜLLÜ GEDİRƏM

Sinəmə çekdiyim şirin dağydı,
Divane könlümde bir qonağıydı.
Dünyaya aramda olan bağıydı,
Könüllü gedirəm viran olmağa.

İndi dəyərlidir yoxu varından,
Bir ömrə çekdiyim intizarından
Usandım dünyanın yaxşılardan,
Könüllü gedirəm viran olmağa.

Dəli həsrətiydi, öldüm nazırdan.
Bəlkə bir yazıydi mənə azırdan.
İzni neçə alım iki qızımdan
Könüllü gedirəm viran olmağa.

Ömrün qırubuna vaxtsız çökdü qar,
Burdan o tərəfə işqli nə var
Məni ovudammaz daha adamlar,
Könüllü gedirəm viran olmağa.

OLURSAN

Elə sən boydadı, dünya dediyin,
Gözümüzde-könlümde hər an olursan.
Adın çekiləndə dənərgəm döñur,
Adım çekiləndə viran olursan.

Tanrı yazdığını neyyiyəsiyəm,
Bu boyda saflığın divanəsiyəm.
Mən bu məhəbbətin azan səsiyəm,
And içmək istəsəm, Quran olursan.

Haqqın dərgahından keçdi, ələndi,
Canım bu sevdaya çoxdan bələndi.
Vədəsiz bu sevgi haqdan gələndi,
Bəs niyə, sən mənə haram olursan...

OLACAQSA

Ağrım səndən gəlir... Allaha şükür,
Qoy gəlsin, xoş gəlir, nə olacaqsə...
Dərdim bəs eyləyir, heç nə dəyişməz,
Sevinci nə qədər kəm olacaqsə...

Bəlkə bu günahı savab bilərem,
Onu hər müşkülə cavab bilərem.
Qədərə min şükür... Gülab bilərem,
Üzüme çilənən qəm olacaqsə...

Dünya başdan-başa ağrı, qəmdimi,
Ürəyim dərdindən suçəkəndimi...
Dəyişməm şeirin möhürbəndini,
Sonuncu qafiyə “sən” olacaqsə...

TƏRSİNƏ

Sənə yol gelmirəm, səndən gedirəm,
Çekilib araya pərdə tərsinə.
Mələklər söyleyib sənə eşqim,
Göydə düz oxunur, yerdə tərsinə.

Günləri qarışib qaralı, ağlı,
Bu ömrün nəyi var, uçub dağılır.
Qolları açıqdır, ayağı bağlı,
Gözləri alışır hərdən tərsinə.

Yoruldu yollarda piyada ömrür,
Çekdi zilletini ziyada ömrür.
Axırdan əvvələ qayıda ömrür,
Sonra da axıra, bir də tərsinə.

Vasif SÜLEYMAN

28 yanvar 2017

POEZİYA

21